చిన్ని

జన్మతోనే సంక్రమించిన ఇష్టాయిష్టాలు బుద్ధి ప్రవర్తనల మల్లేనే స్వార్థంతో కూడిన అనుభవాలవల్ల కాని, దేశకాల పరిస్థితులవల్ల కాని మార్పు చెందవు. కొందఱికి ఇంగువంటే అయిష్టం. దీనికి కారణం వారు చెప్పలేరు. పైగా ఇంగువ వున్న మంచి గుణాలను వర్ణించి మేలు కోరేవా రెవరైనా దానిని తినేటట్టు చేయ ప్రయత్నించినపుడు దానిమీదుండే అసహ్యం యెక్కువవడం కూడా వుంటుంది. రంభా మేనకలకి ఇంగువ చాలా యిష్టమంటే స్వర్గానికి కూడా వెళ్ళడానికి కిష్టపడని వ్యక్తులు వుండడం అరుదుకాదు. తనకిష్టముకాని వొక పదార్థం భార్య తినడం వొద్దని యెంతచెప్పినా వినకపోవడం చూచి వొక గ్రంథకర్త తన భార్యని హత్యగావించిన విషయం ఫ్రెంచి వాఙ్మయ చరిత్రకారులు ముచ్చటైన వ్యాఖ్యానంతో చెప్పే కథలలో వొకటి.

కావలసిన వస్తువులను పొందటంలో కంటె అక్కరలేని వస్తువులను తన చుట్టు ప్రక్కల లేకుండా చేసుకోవడం మానవుని ముఖ్యమైన ఆనందాలలో వొకటిగా తోస్తుంది. తనకి అక్కరలేని విషయాలు అసహ్యమైన వస్తువులను గురించి చెప్పడంలో ప్రతిమనిషి కొంచెం చెప్పరాని సౌఖ్యం అనుభవించి తీరుతాడు. అల్లాగే చక్రపాణి చాలా ధనికుడైనా తన ఆనందం పూర్తిచేసుకొనేందుకు అతను కోరేవి చాలా తక్కువ. తన ధనాన్ని యెల్లా వ్యయం చెయ్యాలో – దానిలో యేవేవి కొంటే తన జీవితమాధుర్యం చిక్కనవుతుందో అతనికి తెలియదు. కాని అతనికి అసహ్యామైనవి చాలా వున్నాయి. గొళ్లెంపడని తలుపులన్నా, తెరుచుకోని గొడుగులన్నా, కార్లల్లో తలుపు వేసేప్పుడయ్యే చప్పుడన్నా అతనికి చాలా మంట. ఇవంటే యెందుకు గిట్టదో అతను చెప్పగలడు. కాని, వీటన్నిటి మీద కంటే మించిన కుక్కలపై తనకుగల అసహ్యానికి చెప్పే కారణం చాలా విచిత్రమైనది. తనని కుక్కల్ని పెంచమని యెవరు బాధించారు? అతను మాత్రం తనకు కుక్కపైనున్న మంట భగవంతుడు సృష్టిజాలంలో మానవునికి జంతువుకి కనపర్చిన తారతమ్యం, ఆ తారతమ్యం మీద ఆధారపడిన మానవుని ప్రాధాన్యతను సూచిస్తుందనుకుని గర్వపడేవాడు.

కార్యం జరిగింతర్వాత అత్తారింటికి వెళ్ళడం అదే అతనికి మొదటిమాటు. రాత్రి భోజనాలయింతర్వాత భార్యతో గదిలో కూర్చుని ముచ్చటగా కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నాడు. ఇంతలో భార్య 'గౌరీ' అని పిలవగానే తోకాడించుకుంటూ గౌరీ లోపలికి జొరబడి యజమానురాలి వొళ్ళో కెగిరి కూచుంది. చక్రపాణి త్రుళ్ళిపడి తర్వాత కొంచెం సర్దుకుని "ఇదేమిటి? ఎవరిదీ కుక్క?" అని ప్రశ్నించాడు.

"ఎవరి దేమిటండి మనదే. నాది. చిన్నప్పుడు నాకు ముద్దొచ్చి మానాన్నని కొనమంటే కొన్నారు. కాదమ్మా. గౌరీ–" అని దాన్ని బుజ్జగిస్తూ దానితోక తనచెవులో త్రిప్పుకుంటూ అల్లరిచేస్తూ మాట్లాడుతూ వుంది.

"రాకరాక యీకుక్కే ముద్దురావాలి? నాకు కుక్కలంటే పరమ అసహ్యం యెరుగుదువా? కుక్క బుద్ధంటారు, తెలుసా? ధానంత నీచమైన జంతువు ఇంకోటి లేదు. నీ పుణ్యమాయిది దాన్నవతలికి తోసేద్దు."

"అంతా సోధ్యమండి మీది మరీను. అమ్మో దీన్నొదిలి క్షణమైనా వుండగలనా? కార్యం మూడురోజులూ యెట్లా గడిపానో? ప్రతిరాత్రి నా గౌరి నా మంచం మీదనే పడుకుంటుందండి. దానికి నేనంటే అంత ప్రాణం. వెళ్ళమ్మా గౌరీ! ఆయనమీది కెళ్ళి ఆడుకొమ్మా" అని చక్రపాణి మీదికి వొదిలింది. ఈ వ్యక్తితో పరిచయం తప్పదన్నట్లుగా అది పాణిమీదికి దూకి తన ముందర కాళ్ళతో అతని మెడ చుట్టపెట్టింది. దాన్ని ముందుకు గెంటి వొక్క తాపుదన్నడు. అది యేడుపు మొహంతో మొరిగి మళ్ళా యజమానురాలి దగ్గఱ కెళ్ళింది. అతని పెండ్లానికి అతని చర్య కోపం బోధపడలేదు.

"ఈ కుక్కని మాయింటికి కూడా తీసుకొస్తావా యేమిటి గోల? అవుతే మనం విడాకులు పుచ్చుకోవలసిందే."

"పోనీ పుచ్చుకుని కుక్కలంటే యిష్టంలేని భార్యని మళ్ళా పెండ్లి చేసుకోండి".

సంభాషణ ప్రమాదకరంగా మారి భార్య మనస్సుకి నొప్పి కలుగుతుందన్న వుద్దేశంతో.

"కుక్కకి సాధారణంగా ఆయు వెంత?" అన్నాడు.

"మరేం, బెంగెట్టుకోకండి దాని ఆయువు కొంచెమే. అదో నేనో తొందరగానే కాలం చేస్తాము."

ఈ మాటలు పాణికి చాలా బాధ కలిగించాయి. ఈ కుక్క విషయంలో తప్ప మిగతావాటిల్లో దంపతుల అన్యోన్యం యెంతవరకూ వుండగలదో అంతవరకూ వారిరువురకు వుంది. పోని "గౌరి"ని అతను కూడా సహించటం నేర్చుకుంటే వారి జీవితం యెంత శాంతివంతంగా వుంటుందో అతను వూహించుకున్నాడు.

"అది కాదు, రాజ్యం! దానితో ముద్దులాట లెందుకన్నా గాని....దాన్ని తరిమెయ్య మన్నానా? గౌరీ.... రామ్మా....." అంటూ తనుకూడా దాన్ని బుజ్జగించాడు. గౌరి యిరువురిమధ్య నుంచుని వారిబుగ్గలు నాకుతూ వారి నవ్వులకు, స్వార్థంతో నిమిత్తంలేని తీయని సంభాషణలకు కారణమైంది.

②

రెండు సంవత్సరాలు గడిచింతర్వాత చక్రపాణికి మొగపిల్లవాడు జన్మించాడు. కాని ఆ శిశువు పుట్టినప్పటి నుండి తల్లి మంచమెక్కింది. మొదట ముట్లుపోవడంతో ఆరంభమయి చివరికి క్షయగా మారింది. రోజు రోజుకూ క్షీణించిపోతోంది. మందుకోసం పాణి సంచీలు గుమ్మరిస్తున్నాడు.

ఒక సాయంత్రం బైట పెద్దవాన కురుస్తుంటే రాజ్యం భర్తని పిలిచింది. పాణి తలను ఆమె హస్తాలలో తీసుకొని రొమ్ముపై ఆనించుకుని యేడవడం మొదలెట్టింది."

"నాకు జబ్బుచేసింతర్వాత గౌరికి అన్నం సరిగ్గా పెడుతున్నారా?" అంది.

"రాజ్యం ఆ విషయంలో బెంగపడవద్దు. నీతో సమానంగానే దాన్నీ ప్రేమిస్తున్నాను...."

"నేను పోయింతర్వాత కూడా దాన్నలాగే చూడాలి సుమాండీ" పాణికూడా కళ్ళమ్మట నీళ్ళు కార్చటం సాగించాడు.

"అట్లాంటి మాటలు అనకు. నువ్వుపోతే నేనొక్కణ్ణీ జీవించగలనా?...".

"ఇవన్నీ వొట్టిమాటలండి. ఐనాసరే మీకు నిజంగా నాపై అంత అనురాగం వుంది... కాని, పిల్లాడు, గౌరీ.... వీళ్ళకోసమైనా మీరు జీవించితీరాలి... చేతిలో చెయ్యి వెయ్యండి" అని మెల్లిగా తన చెయ్యి యెత్తింది; అతను ప్రమాణం చేశాడు.

"పెండ్లి చేసుకుంటారా...?"

పాణి యేడ్పు కట్టలేకపోయాడు.

"చేసుకోను... నీతోడు.... దైవంతోడు....."

ఇద్దరు యేడుస్తోంటే గాలిహోరుకి తలుపులు తెరవబడతాయి. ప్రపంచంమీద ఆగ్రహం వొచ్చినట్లుగా గౌరి మొరుగుతుంది. గౌరి కంఠం రాజ్యం వినడం ఆఖరుసారి అదే.

③

ఒక సంవత్సరం గడిచింది. ఆ రోజున చక్రపాణి గౌరిని సబ్బుతో కడిగి తుడుస్తూండగా తన చిరకాల స్నేహితుడు వర్మ ప్రవేశించాడు. బి.ఎ.లో ఇతని గ్రూపు ఫిలాసఫీ కావడం వల్ల కొందఱు యితనిని వేదాంత వర్మ అని పిలుస్తారు. మరి కొందరు మిత్రులు పరిహాసంగా (Good bye) గుడ్‌బై వర్మ" అని కూడా వ్యవహరిస్తూంటాడు. వర్మ పాశ్చాత్యదేశీయుల భావాలు, అనుభవాలు సంఘం కట్టుబాట్లు సగం సగం అర్థం చేసుకొని ప్రజలలో కలకలం చేసే అపాయకర వ్యక్తులలో వొకడు. ఇతనికి గుడ్‌బై వర్మ అనే బిరుదు రావడానికి సనాతన ధర్మానికి, పూర్వాచారపరాయణత్వానికి, దేముడున్నాడన్న సిద్ధాంతానికి గుడ్‌బై (నమస్కారం) చేసి వెన్ను త్రిప్పడమే కారణం. భావంలో మాట యెల్లావున్నాకాని క్రియలో మాత్రం నవీనత్వానికి నాగరికతకి ఆకారం, వాక్కు వొస్తే అవి వర్మగా మారతాయనడంలో ఇతనిని వర్ణించడానికి ప్రయత్నం చెయ్యడమన్నమాట. ఇతడు తెలుసుకొన్న సిద్ధాంతాలు కొన్ని యివి.

దైవం లేదు. న్యాయమైన దైవాన్ని సృష్టించడం మానవుడు చేసిన మహోన్నతమైన కార్యం.

పాపపుణ్యాలు లేవు. పాపం చెడ్డదని తెలిస్తే అనాదినుండి పాపాలు చేయడం యెందుకు మానలేదు? అందులో యేదో మంచి వుందన్నమాట. కాబట్టి అది పాపంకాదు.

ప్రేమ అనేది వ్యక్తి కల్పితం: వివాహం సంఘ కల్పితం. ఎన్ని పేర్లతో వ్యవహరించినా సంభోగ సుఖాలలో జంతువులకు, మానవులకు యేలాంటి భేదామూ లేదు.

ఇల్లాంటి వెన్నో చాలా వున్నాయి. తన వుద్దేశాలను బలపరిచేందుకు గాను నీటజే (Neitzsehe, షా, (Shaw), ఇబ్సెన్ (Ibsen) మొదలగు పాశ్చాత్య వేదాంతులు చెప్పిన

వాక్యాలను, తనకు అనుగుణ్యంగా మార్చి కనిపించిన ప్రతివానికి బోధ చేస్తోవుంటాడు. కొంచెం బీదవాడైనా చాలా సరదా పురుషుడు. ఇతనితో సంభాషిస్తే జీవితం మీద విముఖత్వం చెందిన వారికి సహితం జీవామృతం సేవించినట్లుగా వుత్సాహం, ఆహ్లాదం కలుగుతాయి.

"హాల్లో! పాణి! ఏమిటోయ్ - ఊరకుక్కని సంపాయించావ్. ఏదేనా రొమాన్సుకి వుపయోగపడుతుందనా ఏమిటి? మరిచాను. నీ భార్య పోయిందిటగా. బ్రతికావ్, పో; మార్పు ఆరిపోయిన వొత్తిని వెలిగిస్తుందన్నాడు... ఓ కవిగాడు."

"అవునా. ఇది నా భార్య పెట్ (Pet:పెంపుడు) కుక్క: దీని పేరు గౌరీ".

"సరే, దవురీ (Dowry : కట్నం) కి బదులు గౌరీని అప్పగించి పోయిందా... దానికేం గాని, ముహూర్తం యెప్పుడు పెట్టించావ్". అని సిగరెట్ ముట్టించాడు.

"నీ వేళాకోళానికి కేం గాని... నా భార్యలాంటి".....

"అవుతే నాకు తెలీకడుగుతాను... చచ్చి యేడాదవుతే యింకా "నా భార్య యేమిట్రా? ఉన్న నాలుగు రోజులూను. తరవాత యెవరికి వారే యమునా తీరే... ఏమంటుంది మీ గౌరీ..." అని అగ్గిపెట్టెతో కుక్కని కొడతాడు. అది అతనికేసి మొరుగుతూ మీదికి దూకబోతుంటే పాణి వారిస్తాడు.

"మళ్ళా పెళ్ళికి నా మనస్సు వొప్పడం లేదురా, వర్మా! పైగా నా భార్యకి వాగ్దానం కూడా చేశాను...." అని జరిగిపోయిన దృశ్యాలు స్మరించుకుంటూ చక్రపాణి మౌనం తాలుస్తాడు.

"నాన్‌సెన్సు మనస్సేమిటి మనస్సుకి గుడ్‌బై కొట్టు. సెంటిమెంటల్ కావద్దు. మన హిందువులలో వుండే గొప్ప లోటే యిది. చూడు షెల్లీ విషయం చూడు. గొప్పకవి. ప్రేమను గురించి అమోఘంగా వ్రాశాడు. అవుతేం? పదిహేనేళ్ళప్పుడు దేముడు లేడు అన్న పుస్తకం వ్రాశాడు. తండ్రి కోపించాడు. తండ్రికి గుడ్‌బై కొట్టి టేక్‌రోడ్ అన్నాడు. అల్లా వుండాలి మనవాళ్ళు అన్నా తమ్ముడూ అని, మొగుడూ పెండ్లాం అని అంతా కట్టుకుపోయేటట్టు పూసుకు తిరుగుతారు. మళ్ళా వొకళ్ళని చూస్తే వొకళ్ళకి గిట్టదు-"

"నా అంతరాత్మ వొప్పడం లేదురా" అన్నాడు పాణి ముభావంగా.

"దానికి గుడ్‌బై కొట్టాలి. అసలు మనకి ప్రేమ అనేది బ్రతికున్నప్పుడేనా వుందా యేమిటి? అవసరమున్న నాలుగురోజులు ఇల్లు - వొదిలి వెళ్ళేప్పుడు యెట్లా వుంటుంది మనస్సు. అంతే మనుష్యులతో కూడా అంతే ఈ మధ్యనే డార్విన్ శాస్త్రజ్ఞుడు మనుష్యుని పూర్వీకులు కోతులని రుజువు చేశాడు. అల్లాంటి పక్షాణ స్త్రీలు అందమైన తోకగల కోతులై వుంటారు...." అని విరగబడినవ్వుతాడు.

"నిజమేలే.... కాకపోయినా పిల్లాడి పోషనార్థకమైన పెండ్లాముంటే మంచిదని తోస్తుంది..."

అల్లాగ దోవలోకి రా...మా అత్తగారి వూళ్ళో ఒక రంభ వుందిరా. ఎఫ్.ఎ. ఫేలయింది అంటే చేతకాకా ఫేల్ కాలేదు. ఇప్పుడు ప్యాస్ అయిన వాళ్ళకంటే తీసిపోదు. ప్యాసయిన

వాళ్ళు పేపర్లలో తాము స్త్రీలము అని యుక్తిగా తెలియపరుచుకున్నారు.... పేరు కళ్యాణి. నీ అమాయకత్వానికి, దాని చలాకీకి సరిపోతుంది.

"అవుతే నువ్వు చూశావా ఆ పిల్లని?" వర్మ సమాధానం కొంచెం సంకోచంతో చెప్పాడు.

"చెప్పుకోడం అంతే.... ఒకటి రెండుసార్లు యేదోవారగా చూసినట్లు గుర్తు. ఇన్నెందుకు సబీతాదేవి కళ్ళు దేవికారాణి...."

"సరే, నీ వర్ణనలకేం గాని - చదువుకున్న స్త్రీ సరిగ్గా వుంటుందంటున్నావా?" చక్రపాణి బి.ఏ.దాకా చదువుకున్నా తను నేర్చుకున్న విద్య సహజీవనానికి అన్వయించకపోవడం చూచి పాశ్చాత్య విద్యావిధానంలో అతనికి విశ్వాసం తప్పిపోయింది. అప్పుడప్పుడు కాలేజీలో చదువుకున్న ఆడపిల్లలను చూచి వాళ్ళని పెండ్లి చేసుకుంటే యెంత సరదాగా వుంటుందో ననుకునేవాడు. ఇప్పుడు వర్మ తన ముందు చదివిన నాగరికత గ్రంథం విన్న తర్వాత ఆ స్వరూపంలేని భ్రాంతి మళ్ళా రూపం దాల్చింది.

"సరీగా వుండడమేమిటి? చచ్చేవరకు స్త్రీలు మనలాగే బ్రతికేవుంటారు, పోనీ మనం సరిగా వుండి చస్తున్నాం గనుకనా. ప్రతీది మన దృష్టి, యాటిట్యూడ్‌లో వుంది. మనం Rational beings గా వుండాలి. మొదటే చెప్పానుగా ఈ విషయాలలో జంతువులకి, మనం భేదం లేదని".

"నే నొప్పన్నా... అవుతే, స్త్రీ వ్యభిచరించడం పాపం కాదంటావా?"

"మొగాడు చేస్తే పాపం అంటున్నామా, పెళ్ళాన్ని సరిగ్గా చూడడేమోనని బెంగతప్ప, అవకాశం యివ్వాలి గాని వాళ్ళు నీ అంత మంచివాడిగా నైతిక భవనాలు శాశ్వతంగా నిర్మించగలరు వ్యభిచారం పాపం కాదనను. సంబంధించిన వ్యక్తికి తెలియకుండా వుండేవరకు పాపం కాదు. ప్రాణంతో వున్న యే జీవికి నొప్పి కల్గించినా పాపమే. అల్లా అన్యులకి తెలియకుండా వుండేందుకు చేసే ప్రయత్నాలు నిష్ఫలం అయినప్పుడు ఘోరాలకింద, విషాదాల కింద జీవనం పరిణమిస్తుంది. అసలు ఓమర్ ఖయ్యామ్ సిద్ధాంతం మంచిది. ఉన్న నాలుగు రోజులు స్త్రీలు, పానీయం, వెన్నెల రాత్రుళ్ళు. నీతి తాలూకు Nonsensical talk కి Goodbye, please.ఇంగ్లీషులో సామెతుంది... బ్రహ్మచారి భార్యలు, కన్యల సంతానం మాత్రం చాలా గొప్ప నేర్పరులు - అవి".

"నన్ను పెండ్లి చేసుకోటానికి కిష్టపడుతుందా?"

"అదంతా నే యేర్పాటు చేస్తాగా, నీకు ఆస్తి యేమాత్రం వుంది?"

"ఏదో మూడువంద లెకరం".

"That settles it. పెళ్ళయిందన్న మాట. ఈ రోజుల్లో చదువుకున్న పిల్ల I.C.S. ఉద్యోగి పెండ్లామో, ఇంగ్లండు వెళ్ళేందుకు సామర్థ్యం వున్న Highminded dunce కి భార్యో అవడమేగా".

"అవుతే వర్మా - నీకింత జ్ఞానం వుండి, వెధవ హోమియో వైద్యం చేస్తున్నావే".

"అదే, డబ్బులేక, లేకపోతే ఇంగ్లండు వెళ్ళి ఓ అరడజను మందిని కట్టుకు రాకపోయేవాణ్ణినా - సరే Goodbye - Goodbye గౌరీ".

④

పెండ్లి చేసుకున్న తరవాత చదువుకున్న క్రొత్త భార్యతోను, గౌరీతోనూ, పిల్లాడితోనూ, వర్మ వుపన్యాసాలతోను పాణి జీవనం హాయిగా సాగిపోతోంది. అన్నీ తన యిష్టానుసారంగా వున్నాయిగాని గౌరీని చూస్తే కళ్యాణికి కిట్టకపోవడం, వర్మను చూసినప్పుడల్లా గౌరీ మొరగడం పాణికి కొంచెం కష్టం కలిగించాయి. ప్రతినిత్యమూ యేదో వొంకని కళ్యాణి షికారుగా వర్మ ఆసుపత్రికి వెడుతోన్నప్పుడు గౌరీ కూడా రాబోతుంటే రానిచ్చేది కాదు. ఒక రోజు పాణి కుర్చీకింద గౌరి పరుండగా కళ్యాణి లోపలి కొచ్చింది. గౌరి లేచి తోక ముడుచుకుని అవతలి కెళ్ళిపోయింది.

"దానికి నువ్వంటే యెందుకంత భయం".

Dirty Dog మురికి కుక్క పోనిద్దురు. మనం వేసంగిలో బెంగుళూరు వెళ్ళేటప్పుడు మాత్రం దాన్ని తీసుకు రాకండి. అంతా నవ్వుతారు".

"వర్మని చూసినప్పుడల్లా మొరుగుతుంది. చూశావా..." అన్నాడు నవ్వుతూ.

"చూశా..... ఊరకుక్కకు అతిథిని సత్కరించటం తెలుస్తేగా ఇవ్వాళ ఫ్లెనల్ స్వెట్టర్ తెప్పించా పిల్లాడికి...."

"మరి నా గౌరికో-"

"మీకోటు ఒకటి కప్పండి".

⑤

క్రిష్టమస్ సెలవులకు పట్నం; వేసంగికి బెంగుళూరు, ఊటీలు వెళ్ళడం ప్రతి సంవత్సరం జరుగుతున్నాయి. ఈ పట్నాలలో వుంటూ స్వేచ్ఛా జీవనం; మొగా ఆడ వివక్షత లేకుండా వుండే మర్యాద; ముఖ్యంగా స్త్రీల అలంకారం, కులాసా సంభాషణలు చూచింతర్వాత పాణికి ఆనందం యెక్కువయ్యింది. తను యిల్లాంటి భార్యని పెండ్లాడడంలో మంచిపని చేశానని గర్వించాడు. వర్మతో స్వేచ్ఛావిహారాలు, తన ఆనరరీ వుద్యోగం, కావలసినంత ధనం - యింకేం కావాలి. అతను పూర్తిగా సంతృప్తి చెందాడు. ఒకసారి సెలవులకు బెంగళూరు నుంచి వచ్చిన వారం రోజులకోనాడు పాణి తన భార్య కొన్న సీమ కుక్కని చూస్తూ కూర్చుండగా గౌరి కుంటుకుంటో లోపల ప్రవేశించింది దాని నోట్లో వున్న కాగితం ముక్క తీసి చదివాడు.

"నిన్న రాత్రి 8-30 గంటలకు నువ్వు యింట్లో లేవు. ఎంత కష్టపడితే ఆ సమయానికి రాగలిగానో నువ్వు గ్రహించి ఇవాళనైనా నన్ను మాయ చేయవని తలుస్తా.

- ప్రియ కళ్యాణి.

పాణి కాళ్ళుచేతులూ చల్లబడి కుర్చీలో వెనక్కి వొరిగిపోయాడు. గౌరి కుంటికాలితోనే అతని వొళ్ళో కెక్కి ముడుచుకుని పరుంది.

* * * *

ఆనాటి నుండి ప్రతి దినం 8-30 గంటలన్నమాట. తన మాటలలో నేర్పుగా యిముడుస్తూ భార్యని దెప్పుతూనే వున్నాడు పాణి. కళ్యాణి కూడా అనుమానించ సాగించింది. గంటలు కూడా యెట్లా తెలిసాయా అని.

ఇది జరిగిన రెండు నెల్లకి గౌరి యీనింది. అది పెట్టిన మూడుపిల్లలలోను రెండు చనిపోయాయి. ఆ రోజుల్లా మబ్బు, వానగా వుంది. పగలల్లా చక్రపాణికి గౌరి కనిపించలేదు. రాత్రి ఎనిమిది గంటలకు కళ్యాణి భోజనానికి పిలిచింది.

"ఇంకా ఎనిమిదిన్నర కాందే...." అన్నాడు దెప్పినట్లుగా...

"అదే వద్దన్నాను. నాకర్థం కావడంలేదు మీ మాటలు. ఎందుకొచ్చిన నసుగుడూ, ఇది".

"నీకే తెలుసు. ఐతే వర్మ యీ మధ్య మనింటికి రావడంలేదే?"

"ఎందుకొస్తాడు గతిలేకనా? మీరు వొట్టి అనుమానం మనిషని అతను తెలుసుకున్నాడు."

"అల్లాగా... పోనీ. ఇవాళ ప్రొద్దున్ననించీ గౌరీ కనిపించటంలేదే."

"ఏమో ఎవరిక్కావాలి వెధవ కుక్క గొడవ. ఎవర్ని కరుస్తే ఎవరు చావగొట్టారో..."

"వెధవ కుక్కంటున్నావ్, నీ కంటె తీసిపోదులే."

"చాల్లెండి. నాకూ ఆత్మగౌరవం వుందని మీరు గ్రహించాలి. ఇల్లాగైతే నేను పుట్టింటికి సెలవు తీసుకుంటాను..."

"ఎందుకొచ్చిన వేషం యిది. ఆత్మగౌరవంట ఆఖరికి నీ రహస్యం కుక్కకి కూడా తెలిసింది."

"రహస్య మేమిటి - మాటలు ఆలోచించుకొని మాట్లాడండి...."

"ఇంకెందుకు దొరికిపోయ్యావులే...."

"నా రహస్యాలు కుక్క మీతో చెప్పింది. మీరు నమ్మారన్నమాట. అందుకనా దాన్ని పెంచింది. అందుకనా యిదివరకు దానికి వర్మంటే యెందుకంత కోపమని అడిగారు మాబాగా అయిందిలెండి. అందుకనే దాన్ని ఊళ్ళోవారెవరో కొట్టి చంపారు".

"ఆ.ఆ.నిజమే, నువ్వు చూశావా.... చెప్పు నువ్వు దాన్ని చంపావాలేదా - దాన్ని తోలేశావా లేదా..."

"నాకు తెలియదు"

"ఏరా, రాజు" అని తన పిల్లాడిని కేకవేసి "నువ్వు చెప్పు మధ్యాహ్నం మీ అమ్మతో వెళ్ళావుగా... గౌరిని యేం చేసింది?" బుజాలట్టుకుని వూపుతూ అడుగుతాడు.

"నే చెప్పను".

"నీకు తెలుసునన్నమాట. చెప్పుతావా? చెప్పవా?"

"చెప్పను, చెప్పను" పాణి లాగి దవడమీద లెంపకాయ అంటించాడు. పిల్లాడు రాగాలు - గౌరి పిల్ల చిన్ని మొరుగుడు ఓసారే జరిగాయి. రాజు నెత్తుకుని చిన్నిని తాపుతన్ని ప్రక్క గదిలోకెళ్ళి కళ్యాణి గొళ్ళెమెట్టుకుంటుంది.

పాణి కష్టాలు ఆ రోజు నుండి యెక్కువైపోయాయి. ప్రతి భర్త తన జీవితంలో యేదోవొక సమయంలో, తన భార్యపై అనురాగం గోల్పోడం కాకుండా అదియేమైనదీ కూడా అక్కరలేని స్థితికి వస్తాడు. గృహస్తు ధర్మాచరణ నిమిత్తం భార్యకి పోషణ మాత్రం జరుపుతాడు. అంతకంటె ఆమె యెక్కడికి పోయినదీ అతనితో యెంతవరకూ అనుకూలంగా వున్నదీ అతను తెలుసుకోవలసిన విషయాలు కావని యెంచుకుంటాడు. ఇప్పుడు చక్రపాణి ఆ స్థితికొచ్చాడు. భార్య పుట్టింటి కెళ్ళిపోయింది. ఆశ్చర్యమైన సంగతేమిటంటే తన ద్వారా మొదటి భార్యకి పుట్టిన రాజు సవతి తల్లిపై తనను కూడ ధిక్కరించేటంత ప్రేమ చూపడం ఆమె యెట్లా చెపితే అట్లా చెయ్యడం, భార్య తనకు చేసే ద్రోహాలలో పాల్గొంటూ యితను ప్రశ్నించినా చెప్పకపోవడం - పాణికి చాలా విచారం కలిగించాయి. ఐనా రాజు కుర్రవెధవ. వాడికేం తెలుసు? ఏవో తినేందుకు వొస్తువులు పెట్టి ప్రేమతో చూస్తే ఎవరేది చెప్పితే అదే చేస్తాడు. ఎంత ప్రయత్నించినా పిల్లల విషయంలో స్త్రీ చూపినంత ఆదరణగాని, ద్వేషంగాని పురుషుడు చూపలేడు. రాజుని కూడా తన వలలో వేసుకున్న కళ్యాణి సామర్థ్యానికి పాణి ఆశ్చర్యపడ్డాడు. వెళ్ళేటప్పుడు తనతో కూడ రాజుని తీసుకు వెళ్ళిపోయింది.

వీటికి తోడు కుక్క చేసిన యేదో స్వల్ప కార్యంవల్ల అనుమానపడి భార్యను నానాబాధలు పెట్టి లేవగొట్టాడని పాణిపై వూళ్ళోపుకారు బైలుదేరింది. తుదకు పిల్లాడిని కూడా క్రూరంగా చూడడంవల్ల పాపం సవతి తల్లయినా ఆదరించి తనతో తీసుకు పోయిందని కూడా కొందరు చెప్పుకున్నారు. వీటికితోడు చాలా యేండ్లనుంచి కోర్టులో వున్న తీర్పు అతని కెదురుపక్ష మవడంచేత వొందెకరాలు కూడా పోయాయి. ఇవిల్లావుండగా వర్మ పాణికుక్క చిన్నికి పిచ్చెత్తిందని అది అతన్ని కరిచిందని నేరంమోపి కేసు పెట్టాడు. అది దురదృష్టంవల్ల ఋజువయి దానిని సమాళించుకనేందుకు చాలా ధనం వ్యయమయింది. వీటివల్ల మనోవ్యాధి అధికమై పాణి మంచమెక్కాడు. మందుల కొరకు చాలా ధనం వ్యయమైంది. తప్పనిసరయి. అమాయకుడు పాణి వర్మ కోసం కబురు పంపాడు. జబ్బు అధికమయిందన్న వుత్తరం చూచుకొని కళ్యాణికూడా ఆ రోజుననే వచ్చింది. వర్మ చేయి చూచి యేవో మాత్రలిచ్చే వెళ్ళిపోతూ గుమ్మందాకా నడిచాడు.

"వర్మా!" అని పిలిచాడు పాణి.

"పాణీ! నువ్వు భార్యను గురించి అనవసరంగా బెంగపడుతున్నావ్. నువ్వు జీవితం మీద దృష్టి మార్చుకోవాలి....కట్టుబాట్లను, బంధనాలను త్రెంచుకోవాలి."

"కాని, వర్మ" – నువ్వు నా మీద పెట్టిన కేసు."

"పొరపాటు.. Accidental".

వైద్యుడు వెళ్ళింతరవాత కళ్యాణి భర్త దగ్గర కొచ్చింది.

"మీరు వర్మ యిచ్చిన మందు త్రాగవద్దు– మీరు యేమనుకుని అతన్ని పిలిపించారు. మందులో విషం కలిపితే నే చేయించా ననడానికా... తాగవద్దు." అని ఆ మాత్రలసీసా అటకమీదికి విసిరేసింది.

⑥

ఆ రాత్రి పదిగంటలకు పాణి మేడపైన నిద్రపోతున్నాడు. చిన్ని అతని మంచంమీదికి దూకి మూలుగుతో యేడుస్తున్నట్లుగా మొరుగుతూ తనతో రమ్మన్నట్టు గోలచేస్తుంది. మేడ క్రింద అరగంట నుండి చిన్ని మొరగడం తలుపుచెక్కని గీరేశబ్దం అతనికి నీరసంగా వినిపంచాయి. మెల్లగా లేచి చిన్నితో గూడా మెట్లుదిగి వీథిగది తలుపు ప్రక్కన నిలబడ్డాడు.

"కాదు, వర్మా! సినిమాల్లోకి వెళ్ళినా ముందు మనకి ధనం అవసరం. బ్రతికివుంటేనే ఎల్లాగో అల్లాగ మనం లాగవచ్చు."

"రాజు మనవాడే..."

".....కాదు, వ్యాజ్యంవేస్తే మేలు, స్త్రీ పెట్టిన కేసు సులభంగా నెగ్గుతుంది...."

"చాలా అమాయకుడులే.... దానికి సందేహం లేదు.... చిన్నితో ఆడుకోడం తప్ప వేరుగొడవలేదు కదా...."

"పాణికి కాళ్ళుచేతులు వొణికిపోతున్నాయి. చిన్ని కూడా మొరిగింది. తలుపులు తీయపడ్డాయి. వర్మ మాట్లాడుతున్నాడు.... "పాణీ! నువ్వు లేవకూడదు. నేనూ, నీ భార్య నిన్ను కాశ్మీరదేశం తీసుకెళ్ళే విషయం ఆలోచిస్తున్నాం..."

"ఔను తక్షణం నా యిల్లు వదిలి అవతలి కెళ్ళు... కావాలంటే కళ్యాణిని కూడా తీసుకుపో...."

చిన్ని మొరుగుతూ వర్మని కరవబోతుంది. కళ్యాణి దాన్ని బల్ల మీదున్న దీపంతో కొడుతుంది. కాని దెబ్బ తగలదు, దీపం బ్రద్దలయి గదంతా చీకటవుతుంది.ప్రపంచంమీద కోపమొచ్చినట్లు మొరిగే చిన్ని అరుపు, మినుగుడు పురుగుచేసే కాంతివంతమయిన అర్థంలేని రొద వోపిక లేనట్టుగా కురిసే వర్షం తప్ప జీవితంతో వున్న వ్యక్తుల అలజడిలేదు.

⑦

కళ్యాణి పిల్లాడిని తీసుకొస్తానని మళ్ళా పుట్టింటి కెళ్ళింది. ప్రతి మానవుడికి అనుభవం వల్ల ప్రపంచంలో కష్టసుఖాల బాధ్యత వహించవలసిన అవసరంలేదని తన వల్ల తనకుగాని సంఘానికి గాని జరగబోయే ఉపకారం లేదని గ్రహించిన స్థితి వస్తుంది. చక్రపాణి తను జీవించి వుండవలసిన ఆవశ్యకత కనుపించలేదు. కుటుంబిగా కాని, దేశీయుడుగా కాని తాను నెరవేర్చవలసిన కృత్యం అతనికి కనపడలేదు. అట్టి స్థితిలో మనస్సుకాని, ఆత్మకాని, హృదయంకాని నిబంధనలతోను, నేరాలతోను తన్ను భాదించడం మానివేసి వాటిని పలకరించవలసిన అవసరం కూడా తోచలేదు. శరీరం మాత్రం దానికి కావలసిన అవసరాలతో బాధించడం మాత్రం అతనికి మిగిలింది. ఆశరీరాన్ని యివాళ నిర్మూలంచేద్దామని నిశ్చయించుకుని తలుపేసుకుని పగిలిపోయిన అద్దంగల కిటికీ ముందు కూర్చుని విషం తాగటానికి సంకల్పించుకున్నాడు. పోనీ జరిగిన తప్పులను మన్నించి యిహనించైనా భార్యతో పోరాటాలు లేకుండా అన్యోన్యంగా వుండడానికి మనస్సుని

స్వార్థాన్ని చంపుకున్నా భార్య యిదివరలా కాకుండా సరిగ్గా ప్రవర్తిస్తుందన్న నిజమెక్కడిది? పాశ్చాత్యదేశాలలో అరవయ్యేళ్ళ వయస్సుగల స్త్రీ కూడా మరోమాటు ప్రేమించి ఆ ప్రేమ కోసం సర్వం త్యాగం చేసిన విషయం వర్మ చాలా సార్లు చెప్పాడు పోనీ ఆ వూరునుంచి మరోవూరు పోయి వుందామంటే అక్కడ వర్మ బోటిగాడు మరొకడు కనిపించకూడదూ! పోనీ పిల్లాడిని చూసి ముచ్చట పడదామన్నా వాడు మొదలే తనకి శత్రువుగా మారిపోయారు. బ్రతికినా, చచ్చినా తనకి మిగిలివున్న ఆస్తి కోసం కాచుకుని కూర్చున్నారు భార్యా పుత్రులు. ఆత్మగౌరవం, కుటుంబహోదా, సంఘమర్యాద మొదలే పోయాయికదా. చచ్చిపోయిం తర్వాత మనము యేమవుతామన్న కుతూహలం తప్ప బ్రతికియున్న పాణికి జీవితంలో వేరు వుత్సాహం కనిపించలేదు.

తెగతెంపులేకుండా ఆలోచిస్తూ తన జీవితగాథలో వినోదకరమైన ఘట్టాలనే స్మరించుకుంటూ చిన్ని గది బైట తలుపురక్కుతూ చేసే చప్పుడూ కూడా వినలేకపోతున్నాడు. ఈ విశాల ప్రపంచంలో తనని అర్థంచేసుకుని తన చిన్ని దోషాలను మన్నించి, ప్రేమించి ఆదరించే వ్యక్తి వొకడున్నా చాలు... లేదు... అనుకుంటూ సీసా చేతులోకి తీసుకుంటాడు. ఇంతో యెల్లావొచ్చిందో చిన్ని కిటికీ అవతలకు వచ్చి అద్దం పగలడంవల్ల కల్గిన సందు లోంచి దూకి చేతిలోని సీసామీద పడి పాణివొళ్లో కూర్చుంటుంది. "చావవద్దు, నాకొరకైనా బ్రతుకు" అన్నట్లుగా అతనిని నాకుతూ చాలా ఉత్సాహంగా అతని నుదురు నాకుతూ, తోకాడిస్తూ అతని ప్రాణం రక్షించేందుకొచ్చిన దైవంలా కనిపించింది.

పాణి కన్నీరుకార్చి చిన్నిని యెత్తుకుని మొదటి భార్య చెప్పిన "గౌరికోసమేనా మీరు జీవించాలి" అన్న వాక్కులు స్మరించుకుని "చావనమ్మా, చిన్నీ! చావను... నీకోసమేనా బ్రతుకుతా...."

కొన్ని గంటలు అందులో యేమన్నా ఆనందం వుంటే అది అనుభవించాయి ఆ ప్రాణులు రెండూను. అప్పుడు గ్రహించుకున్నాడు పాణి శరీరంలో ప్రాణం వుండడమే మానవుని ఆశ... అందుకే అతను సృష్టికి కృతజ్ఞుడై వుండాలని - జీవితానికి శాశ్వతమైనా స్వచ్ఛమైన ఆనందమిచ్చే వస్తువులు నిజంగా స్వార్థంతో కూడుకున్నవి కావని గ్రంథాలు, బొమ్మలు, ప్రకృతి, కుక్కలాంటి విశ్వాసపూరితమైన జంతువులు, సలహాచెప్పని స్నేహితులు- ఇవి తమ స్వార్థాన్ని కోరకుండా, తనకి నిజమైన సౌఖ్యమిచ్చాయి..... కాని, స్త్రీలు - వాంఛ - కృత్రిమ ద్వేషాలుకావు. కుక్కలకున్న విశ్వాసం మానవులకు లేదని కూడా తెలుసుకున్నాడు. అతను తన జీవితం మీద విరక్తిచెంది శరీరం పడే బాధనుండి తొలిగించటాని కతను గావించదలుచుకున్న ఆత్మహత్య కూడా వొక విధమైన స్వార్థమే. తను చిన్ని విషయంకూడా మర్చిపోయిన సంగతి అతనికి దానిమీద విశ్వాసంలేదని కూడా తెలుతుంది.

ముఖ్యంగా స్త్రీల విశ్వాసరాహిత్యానికి కారణం తమరు విశ్వాసంలో కుక్కల కంటె మాత్రం మెరుగు అని అనిపించుకోవడం యిష్టంలేకనేమో అనే తలంపువల్ల నవ్వుకుంటూ పాణి సుఖంగా నిద్రిస్తాడు. చిన్ని కూడా నిజమేనన్నట్లుగా మూలిగి నిద్రిస్తుంది.

✡ ✡ ✡